

Skatteministeriet

13. december 2020

J.nr.

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 110 af 17. november 2020 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Alex Vanopslagh (LA).

Morten Bødskov

/ Peter Bach-Mortensen

Spørgsmål

Vil ministeren redegøre for, hvor meget en dansker gennemsnitligt betaler i skatter og afgifter igennem sin livstid?

Svar

Det skønnes – med væsentlig usikkerhed og givet de begrænsninger, som den anvendte metode indebærer – at en dansker i gennemsnit betaler ca. 13,1 mio. kr. i skatter og afgifter igennem livet, *jf. tabel 1*.

Heraf skønnes ca. 8,2 mio. kr. at blive betalt i direkte skatter, såsom arbejdsmarkedsbidrag, bundskat, kommuneskat, topskat, ejendomsværdiskat og aktieindkomstskat.

De indirekte skatter er beregningsmæssigt forudsat at udgøre 28 pct. af den disponible indkomst, *jf. boks 1 nedenfor*, hvilket indebærer en gennemsnitlig betaling af moms og afgifter (samt grundskyld mv.) på ca. 4,8 mio. kr. over livsforløbet. De indirekte skatter er opgjort som et gennemsnit for hele befolkningen, men vil i praksis afhænge af den enkeltes konkrete forbrugsvalg, herunder beslutning om ejerskab af bil og bolig, forbrug af kaffe, chokolade og tobak etc.

I opgørelsen indgår ikke pensionsafkastskat (PAL), selskabsskat, arbejdsgiverafgifter eller dækningsafgift mv., som tilsammen udgør omkring 11 pct. af det samlede skatte- og afgiftsprovener. Det bemærkes, at skatter, som umiddelbart påhviler virksomhederne, som hovedregel antages nedvæltet i lavere lønninger (og overførsler) eller højere priser.

Det skal understreges, at de beregnede skatter og afgifter over livsforløbet ikke nødvendigvis er repræsentative for den faktiske, gennemsnitlige skattebetaling i et bestemt år, *jf. også metodebeskrivelse nedenfor*.

Tabel 1. Gennemsnitlig skatte- og afgiftsbetaling over hele livet (2021-niveau)

	Andel	Samlet	Heraf direkte skatter	Heraf indirekte skatter mv.
	Pct.	Mio. kr.	Mio. kr.	Mio. kr.
Alle danskere	100	13,1	8,2	4,8
<i>Ufaglærte</i>	25	9,3	5,7	3,6
<i>Faglærte</i>	41	12,4	7,7	4,7
<i>Korte videregående uddannelse</i>	6	13,9	8,8	5,1
<i>Mellemlang videregående uddannelse</i>	18	15,3	9,7	5,6
<i>Lang videregående uddannelse</i>	10	20,5	13,6	6,9

Anm.: Beregningen tager udgangspunkt i fiktive livsforløb, *jf. metodebeskrivelse nedenfor*. Opgørelsen af de direkte skatter er baseret på de faktisk betalte skatter i 2017 og omfatter primært arbejdsmarkedsbidrag, bundskat, kommuneskat, kirkeskat, topskat, aktieindkomstskat og ejendomsværdiskat. Den samlede betaling af indirekte skatter, fx forbrugsafgifter, er beregningsteknisk opgjort som 28 pct. af den samlede disponible indkomst, *jf. boks 1 nedenfor*.

Kilde: Egne beregninger på baggrund af lovmodellens datagrundlag.

Den samlede betaling af skatter og afgifter over hele livet afhænger blandt andet af uddannelsesniveaue. I gennemsnit skønnes faglærte således at betale ca. 12,4 mio. kr., mens personer med en lang videregående uddannelse skønnes at betale ca. 20,5 mio. kr.

Boks 1. Korrektion i forhold til standard-tilbageløbsfaktoren for de offentlige finanser

Den såkaldte tilbageløbsfaktor, som anvendes af de økonomiske ministerier, angiver den "automatiske" ændring i de offentlige indtægter fra moms og afgifter mv., der (ved uændret forbrugsadfærd) følger af en ændring i husholdningernes disponible indkomster. Den normalt anvendte tilbageløbsfaktor er beregnet til 23 pct. med udgangspunkt i data for perioden 2007-2016, jf. fx afsnit 2.5 i *Skatteøkonomisk Redegørelse 2019*. Det indebærer, at en *marginal ændring* i husholdningernes disponible indkomst – fx ved nedsættelse af en indkomstskat – på 100 kr. antages at føre til et automatisk nettotilbageløb af moms og afgifter mv. til det offentlige på 23 kr.

I dette svar ønskes imidlertid beregnet husholdningernes *samlede, gennemsnitlige* betaling af indirekte skatter i form af moms og afgifter mv. til det offentlige. Denne betaling anslås til 28 pct. af den disponible indkomst (set over et livsforløb), dvs. 5 pct.-point mere end standardtilbageløbsfaktoren på 23 pct. Denne forskel afspejler primært differencen mellem den marginale (netto)ændring i det offentlige indtægter fra indirekte skatter mv. som andel af en marginal ændring i den disponible indkomst, og den tilsvarende gennemsnitlige (brutto)betaling af indirekte skatter mv. som andel af den samlede disponible indkomst. Forskellen omfatter blandt andet, at:

- Der er medregnet afgifter, der ikke øges, når den disponible indkomst øges marginalt, herunder fx licens (som p.t. er ved at blive omlagt til finansiering via indkomstskatten, men det sker først efter referenceperioden 2007-2016) – og som dermed ikke indgår i beregningen af standard-tilbageløbsfaktoren.
- Der er medregnet den andel af toldindtægterne, der tilbageføres til EU (og som ikke indgår i beregningen af standard-tilbageløbsfaktoren).
- Der er medregnet provenuet af PSO-afgiften. PSO-afgiften (som er i færd med at blive afskaffet) modsvares af offentlige udgifter af samme størrelse og indgår derfor ikke i beregningen af standard-tilbageløbsfaktoren.
- Der er ikke medregnet provenuet af en række subsidier, som tilbageføres til husholdningerne, og som modregnes det offentlige indtægter i beregningen af standard-tilbageløbsfaktoren.
- Endelig er der korrigeret for visse elementer i beregningen af tilbageløbsfaktoren, som i den aktuelle beregning er omfattet af opgørelsen af de direkte skatter.

Om den anvendte metode til dannelse af fiktive livsforløb

Der findes ikke historiske indkomstoplysninger, der dækker hele livsforløb. Historiske oplysninger ville desuden dække perioder, hvor skattereglerne var markant anderledes end i dag. En mulig metode til at illustrere skattebetalingen over et helt liv – med gældende skatteregler – er at sammensætte "fiktive" livsforløb ved at sammenknytte kortere dele af forskellige personers livsforløb.

De fiktive livsforløb benyttet i denne besvarelse er dannet med udgangspunkt i et to-årigt paneldatasæt, hvor de samme personer følges i to på hinanden følgende år (2016 og 2017).

Livsforløbene er sammensat ved at tage udgangspunkt i personer, som er 50 år ultimo 2017 (og som dermed var 49 år ultimo 2016). For hver af disse personer findes en anden person – med samme grundlæggende karakteristika – som var 50 år ultimo 2016 og kan følges i data til 2017, hvor personen er 51 år. Herefter findes en 51-årig i 2016-data med samme karakteristika, som kan følges til 2017, hvor personen er 52 år, osv.

På den måde kan den oprindelige 50-årige få livsforløbet forlænget frem til (maksimalt) det 90. år. På samme måde kan livsforløbet for de 50-årige i 2017 forlænges bagud i tid til det 18. år. Der tillades en naturlig udvikling, fx i form af børn eller ændret uddannelsesniveau, ved at medtage de ændringer, der faktisk sker for personerne fra 2016 til 2017.

Idet de herved dannede livsindkomster og skattebetalingerne heraf tager udgangspunkt i de 50-årige, er det generelle uddannelsesniveau i de fremkomne fiktive livsforløb lavere end for de lidt yngre aldersgrupper, men højere end for de lidt ældre. Fx er andelen af faglærte lavere for de 30-årige end for de 50-årige.

For en uddybning af den bagvedliggende metode henvises til kapitel 3, herunder boks 3.3, i *Familiernes økonomi – fordeling, fattigdom og incitamenter 2015*, Økonomi- og Indenrigsministeriet juni 2015.